

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ηλ. Στ. Καπετανάκης

Η βεγγέρα

Ηθογραφίαν εις πράξιν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1895 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 10 (1895), σ. 199-225

Η ΒΕΓΓΕΡΑ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

[**ΚΥΡΙΟΣ ΝΕΡΟΥΛΟΣ**. — **ΕΛΕΝΗ**, σύζυγος τοῦ κ. Νερούλου.
— **ΚΑΤΙΝΑ ΜΑΡΙΚΑ**, ὄριμοι γάμου, **ΠΙΠΗΣ** δεκαετής, τέ-
κνα τοῦ κ. Νερούλου. — **ΦΡΟΣΩ**, ἀνεψιὰ τοῦ κ. Νερούλου. —
ΔΗΜΗΤΡΩ, υπηρέτρια. — **ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΕΝΟΣ**.
— **ΚΥΡΙΑ ΣΤΕΝΟΥ**. — **ΝΙΚΟΣ**,
ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Στενοῦ]

Ἡ σκηρὴ ἐν Ἀθήναις 1893.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα τοῦ κυρίου Νερούλου. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾷ. Ἀνάκλιτρον ἀριστερᾷ.
Τράπεζα ὡσειδῆς ἐν τῷ μέσῳ. Κάτοπτρον, εἰκόνες, ἔδραι. Σκότος βαθύ.)

ΝΙΚΟΣ μόνος, εἰσερχόμενος ψηλαρητεῖ. — Ἀνάθεμά με ἂν εἰξεύρω
ποῦ εὔρισκομαι . . . Τί σκότος κολάσεως ! . . . Ἀναμφιβόλως

* Ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τῇ 23 Μαρτίου 1894 ὑπὸ τοῦ θιάσου ἡ **Πρόοδος**,
ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν. Διὰ τὴν ἀνατύπωσιν ἢ τὴν ἀπὸ σκηρῆς δι-
δαχὴν ἐπιφυλάσσει ὁ συγγραφεὺς τὰ δικαιώματά του.

φεύδονται οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἢ εἰς τὸν Ἄδην μετάβασις ἐκτε-
 λεῖται διὰ καταβάσεως, διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἀναβάς τριάκοντα βαθμί-
 δας μέχρις ὅτου φθάσω ἐνταῦθα [Ἀκούονται δεξιόθεν ὁμιλίαι καὶ θόρυβος].
 Ἄ, ἐδῶ εἶναι! τοὺς εὐρῆκα, τέλος πάντων! [Πρὸς τὴν θύραν τῶν βαθμῶν].
 Θεῖτε, ἀπ' ἐδῶ ἔλατε ἀπ' ἐδῶ . . . . [Ψηλασῶν]. Ἄλλὰ τί διάβο-
 λον πιάνουν τὰ χεῖρα μου; . . . . Αὐτὰ εἶνε ἐπιπλα . . . . Ἐδῶ
 δὲν εἶνε εἴσοδος· εἶνε δωμάτιον· θὰ ἔχασα τὸν δρόμον . . . .
 Ἄχ, ἄρά γε δὲν μ' ἔφεραν ἢ τύχη ἐν τῇ φωλεᾷ τῶν παραδεισίων
 ἐκείνων πτηνῶν, τὰ ὅποια τοσοῦτον ἐπιχαρίτως κοσμοῦσι τοὺς
 ἀνθρώπους τοῦ Φαλήρου, τῆς Ἐκθέσεως, τοῦ Ζαχαράτου καὶ τοῦ
 Γιαννάκη; ὦ θελκτικὰ καὶ ἀξιολάτρευτα πλάσματα! Σᾶς βε-
 βαιῶ ὅτι μοῦ ἀρέσκετε πάρα πολὺ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ
 νυμφευθῶ μίαν ἐξ ὑμῶν, ἀλλ' ἀνέμενον νὰ σᾶς γνωρίσω πρότερον
 ἐκ τοῦ πλησίον. Εὐτυχῶς ἢ εὐκαιρία αὕτη μοῦ παρέχεται σή-
 μερον, χάρις εἰς τὸν ἀξιόλογον κύριον πατέρα σας, καλέσαντα
 εἰς βεγγέραν τὸν σεβαστὸν μου θεῖον Ἐρχομαι λοιπόν, ἄγγελοί μου,
 ἔρχομαι μὲ σκοπόν, τὸν ὅποῖον οὐδεὶς γνωρίζει. Ἀπόψε θὰ ὀρισθῇ
 ἢ τύχη μιᾶς ἐξ ὑμῶν. Ψάλατε καλλικέλαδα πτηνὰ μὲ τὰς ποι-
 κίλας λαλιάς σας, πνεύσατε ζέφυροι τερπνοὶ καὶ σεῖς· εὐώδη
 ἄνθη, σκορπίσατε μῦρα καὶ ἀρώματα. Ἀπόψε ἐκλέγει τὴν συμ-
 βίαν τοῦ ἀξιόλογου ὑποκείμενόν μου! Ἄ! εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα
 ἢ βεγγέρα! Ἡ βεγγέρα εἶναι ὄασις ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ἀγά-
 μου εἶναι ὁδοστρωτὴρ προλειαινῶν τὴν ὁδὸν τοῦ γάμου εἶνε
 φάρος δεικνύων τὸν σκόπελον εἰς τὸν πλέοντα ἐν τῷ σκότει· εἶνε
 κλίμαξ, δι' ἧς ἀναβαίνουσιν εἰς τὸν οὐρανόν... Αἴ!;... ἀλλ' εἶνε
 ἐπίσης καὶ ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βαδίζοντος ἐν ἀπλήτῳ
 φωτί . . . . Εἶνε καὶ βάραθρον ἐν ᾧ καταταρταροῦνται οἱ τυφλοί...
 [Ψηλαφῶν] Τί μὲ μέλλει!... Ὅτιδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἢ βεγγέρα, ἢ
 σημερινὴ βεγγέρα μὲ φέρει εἰς τὸν παράδεισον... μὲ τὴν διαφο-
 ρὰν ὅτι δὲν εὐρίσκω τὴν πύλην, ἧτις θὰ μὲ θέσῃ εἰς συνά-
 φειαν μὲ τοὺς ἀγγέλους ἐκεῖνους [Κρούει τὸ ἔδαφος]. Ποῦ ν' ἀκού-
 σουν μὲ τόσον θόρυβον!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΝΙΚΟΣ, ΣΤΕΝΟΣ ἐκτὸς τῆς θύρας τοῦ βάθους διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ψηλαφῶν
 καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἔλκων τὴν κ. ΣΤΕΝΟΥ

ΣΤΕΝΟΣ.— Πρόσεχε, πρόσεχε· ἐτέλειωσαν αἱ βαθμίδες. Τώρα
 εἶνε ἐπίπεδον . . . Ἄ, νὰ μ' ἀθύρα. Βάδιζε μὲ θάρρος, μὴ φο-
 βῆσαι [Εἰσερχόμενος]. Ἐδῶ εἶσαι, Νίκο;

ΝΙΚΟΣ. — 'Ανέβητε τέλος πάντων θεϊέ μου αὐτήν τήν κλίμακα τοῦ 'Ιακώβ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Μετὰ μόχθου καὶ κόπου.

ΣΤΕΝΟΥ, πνευστιῶσα. — Θεέ μου, ποῦ εὐρισκόμεθα ;

ΝΙΚΟΣ, ψηλαφῶν. — 'Α, θεία μου, θὰ ἤμην εὐτυχής, εἰάν ἡδυνάμην νὰ σᾶς πληροφορήσω.

ΣΤΕΝΟΣ. — 'Εάν ὅμως ὑπῆρχε φῶς, φυσικά θὰ τὸ εἰξεύραμεν

ΣΤΕΝΟΥ. — 'Αδιάφορον ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ κύριος ἀφοῦ προηγῆθη.

ΝΙΚΟΣ. — Λυποῦμαι πολὺ θεία μου ἀλλὰ τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ παντοδυνάμου δημιουργοῦ, ὅστις εἶχε τήν ἀπρονοησίαν νὰ μὴ με πλάσῃ οὔτε γαλῆν, οὔτε γλαῦκα

ΣΤΕΝΟΣ. — Βλασφημεῖς, κύριε, ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε.

ΝΙΚΟΣ. — Τότε, θεϊέ μου, δὲν ἔχει δίκαιον νὰ παραπονῆται ἡ θεία [Ἀκούεται θόρυβος].

ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτή ; "Ολα ἀνοικτὰ καὶ μέσα γαλασμὸς κόσμου ! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ οἰκοδέσποινα ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Προσέχετε, κυρία, προσέχετε. Εἶναι ἄτοπος ἡ ἐν παντὶ καιρῷ ἐξωτερικεῖσι τῶν ἐνδιαθέτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀτόμου· ἀντιστρατεύεται τῇ ὑψηλῇ ἠθικῇ ἀντικρυς καὶ ἀποκλείει ἐν τῇ ἐκτελέσει τὴν καλὴν ἀνατροφήν. 'Εν τέλει ἀπαγορεύω τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ κ. Νερουλοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου καὶ ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

ΝΙΚΟΣ, ψηλαφῶν. — Καθὼς καὶ ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες αἰ ποῖται φέρονται ἀριστοκρατικώτατα, εὐρίσκονται τακτικώτατα εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰς συναθροίσεις, ἐνδύονται . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν ἐφρόντιζον νὰ . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Ἀρκεῖ, κυρία. Κτύπα, Νίκο.

ΝΙΚΟΣ. — Κτυπῶ θεϊέ μου, ἀλλ' εἰς θύραν μὴ ἀκουόντων [Συναντήσας τὴν δεξιὰν θύραν κρούει].

ΦΩΝΑΙ ἔσωθεν. — Δημήτρω ! Χτυπᾶ ἡ πόρτα ! Χτυπᾶ ἡ πόρτα Δημήτρω ! Ἡ πόρτα !

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως. — Δόξα σοι ὁ Θεός, ἤκουσαν.

ΝΙΚΟΣ. — Θάρρος Νίκο ! Μία στιγμή σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸ ἰδανικόν σου. Ἡ πύλη τοῦ παραδείσου σου ἀνοίγεται τέλος πάντων ! [Ὀπισθοδρομῶν] "Ω ! τί ἀπαίσιος "Αγιος Πέτρος !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ ἐκ τῆς θύρας.

ΔΗΜΗΤΡΩ — Ποῖος εἶνε ;

ΝΙΚΟΣ μιμούμενος αὐτήν. — Ἡ βεγγέρα.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἄ ! Ἐφοβήθηκα καλέ . . . Ποῖος εἶνε ;

ΣΤΕΝΟΥ, ἀνυπομόνως. — Αἶ, ποῖος εἶνε, ποῖος εἶνε ! Φέρε ἓνα φῶς. Εἶδοποίησε τοὺς κυρίους σου. Ὁ κύριος Στενός εἶνε.

ΔΗΜΗΤΡΩ, κλείουσα τὴν θύραν. — Κυρία ἦρθαν ἐπισκέψεις. [Φωναὶ ἔσωθεν]. ἦρθαν ἐπισκέψεις! . . . ἦρθαν ἐπισκέψεις! . . . [Ἀκούεται θόρυβος συρομένων ἰδρῶν]. Ἀμέσως, ἀμέσως, ἦρθαν ἐπισκέψεις !

ΣΤΕΝΟΥ. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί πανδαιμόνιον εἶνε τοῦτο ; Γούλάχιστον νὰ μὴ μείνωμεν πολὺ, Στενέ, νὰ μὴ μείνωμεν πολὺ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Καλά, καλά· σιώπα, ἔρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω, ΝΕΡΟΥΛΟΣ, κρατῶν λαμπτήρα καὶ ἐπιτραπέζιον μάκτρον. ΕΛΕΝΗ, μασσῶσα καὶ κρατοῦσα ποτήριον καὶ μάκτρον. ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ μασσῶσαι καὶ ΠΙΠΗΣ φέρον μάκτρον δεδεμένον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ κρατῶν τεμάχιον ἄρτου.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, προτείνων τὸν λαμπτήρα. — Ποῖος εἶνε ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Φαίνεται ὅτι ἦλθομεν εἰς ἀκατάλληλον ὥραν κ. Νερουλέ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἀφίνων τὸ μάκτρον καὶ τὸν λαμπτήρα ἐν σπουδῇ. — Μπᾶ, μπᾶ ὁ κ. Στενός !

ΟΛΟΙ, ἀλληλοδιαδόχως. — Ὁ κ. Στενός! ὁ κ. Στενός! ὁ κ. Στενός!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, χαιρετίζων αὐτὸν καὶ παρέχων τόπον τῇ Ἑλένῃ, ἣτις ἀφίνει τὸ ποτήριον καὶ τὸ μάκτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τῇ Κατίνῃ καὶ τῇ Μαρίκῃ. — Τέλος πάντων σᾶς βλέπομε. Ἐμεῖς περὶ σᾶς ἐπεριμέναμε ἀπὸ ἠωρίς, ἀλλὰ καθυστερήσατε ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι [Χαιρετῶν τὴν Στενοῦ]. Ἑλένη, ἡ κ. Στενοῦ.

ΕΛΕΝΗ. — Καλῶς ὠρίσατε! . . . [τὴν φιλεῖ]. Καλῶς ὠρίσατε. [τὴν φιλεῖ] . . . Πῶς τὸ ἐπάθατε! . . . [τὴν φιλεῖ] νὰ τιμήσετε τὸ πτωχικό μας [τὴν φιλεῖ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἀσφυκτιῶσα. — Κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ. — Κορίτσι, ἐδῶ ἡ κ. Στενοῦ.

ΚΑΤΙΝΑ καὶ **ΜΑΡΙΚΑ** περιπτυσσόμεναι, ἀσπάζο'ται ἐπανεληγμένως καὶ παταγωδῶς τὴν κ. Στενοῦ. Συγχρόνως ὁ Νίκος ἀφαιρεῖ τὸ ἐπανωφόριόν του, ὅπερ τοποθετεῖ μετὰ τοῦ πύλου καὶ τῆς ράβδου του ἐπὶ τινος ἔδρας. Ὁ δὲ Πίπης ἀρπάσας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Νερουλοῦ τὸν πύλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ κ. Στενοῦ, φορεῖ τὸν πύλον, ἱππεύει τὴν ράβδον καὶ περιτρέχει τὴν αἴθουσαν φωνάζων.

ΣΤΕΝΟΣ, βεηθούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Νερουλοῦ νὰ ἐβάλη καὶ τοποθετήσῃ τὸ ἐπανωφόριόν του. — Ἄλλὰ, ἐὰν δὲν ἐφάγετε . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Χά γὰ χά! Τί λές ἀδερφέ; τώρα ποῦ ἐχωνέψαμε κρόλας; Ἐδῶ, ἐδῶ 'ς τὴ σάλα θὰ καθήσουμε, 'ς τὴ σιλα.

ΣΤΕΝΟΣ. — Νίκο! [Προσέρχεται ὁ Νίκος καὶ χαιρετᾷ τὸν Νερουλὸν συνιστώμενος ὑπὸ τοῦ Στενοῦ διὰ νευμάτων, μεθ' ὃ ὁ Νερουλὸς προσφέρει σιγάρα καὶ πικρεῖα].

ΕΛΕΝΗ, μετὰ τῆς περιπτύξεως. — Δόστε μου τὸ καπουσόν σας. Σχάσε, Πίπη! τώρα ἡῦρες τὴν ὥρα νὰ φωνάζῃς;

ΚΑΤΙΝΑ, δεξιόθεν. — Δόστε μου τὸ ἐπανωφόρι σας.

ΜΑΡΙΚΑ, ἀριστερόθεν. — Ὅχι, ὄχι, ἀφῆστε, δόστε μου ἐμένα.

ΕΛΕΝΗ, λαβοῦσα ὀπισθεν καὶ τοποθετοῦσα αὐτά. — Ἐσυχάσατε, κορίτσια, τὰ ἐπῆρα ἐγώ. [Τοποθετοῦσα αὐτά ἐπὶ τραπέζου] Ὅριστε καθῆστε, κυρία Στενοῦ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Καθῆστε ἀπ' ἐκεῖ 'ς τὸν καναπέ [Κάθηται].

ΚΑΤΙΝΑ. — Στὸν καναπέ, κ. Στενοῦ, 'ς τὸν καναπέ [Κάθηται].

ΣΤΕΝΟΥ, καθημένη. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. [Ἰδίᾳ] Θὰ λιποθυμήσω, Παναγία μου, θὰ λιποθυμήσω.

ΕΛΕΝΗ, ἐπιστρέφουσα συγχρόνως. — Ἐστὸν καναπέ, πιάσ'την ἀπάνω μερῖά Ἐσύχασε λοιπόν, Πίπη! Δὲν ἄντρέπεσαι τοὺς ξένους ἀνθρώπους; [Δεικνύουσα τὸν Νίκου]. Καὶ ὁ κύριος; [Ὁ Νίκος πλησιάζει. Ὁ Νερουλὸς καὶ ὁ Στενοῦς κάθηνται].

ΣΤΕΝΟΥ. — Μὲ συγχωρεῖτε· δὲν ἔλαβα καιρόν! . . Ὁ κύριος εἶναι ἀνεψιός μου.

ΚΑΤΙΝΑ, ἐχειρομένη. — Χαχαχά! Τὸν γνωρίζομε εἶνε ὁ κ. Νίκος.

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς μὲ γνωρίζετε, δεσποινίς;

ΜΑΡΙΚΑ, ἐχειρομένη. — Βεβαιότατα σᾶς γνωρίζομεν καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα

ΚΑΤΙΝΑ — Χά, χά, χά! σᾶς φαίνεται παράδοξον;

ΕΛΕΝΗ, ἐκ τῆς θέσεώς της. — Χαίρω πολὺ, κύριε, ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.

ΝΙΚΟΣ. — Εὐχαριστῶ, κυρία μου.

ΕΛΕΝΗ — Πίπη, φρόνιμα, Πίπη! [Συνομιλεῖ μετὰ τῆς κ. Στενοῦ].

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ πῶς συνέβη νὰ τύχω αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, δεσποινίς;

ΚΑΤΙΝΑ. — Χά, χά, χά! Σταθῆτε ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ [Ἡ Κατίνα, ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Νίκος κάθηνται περὶ τὴν τραπέζαν καὶ ὁμιλοῦσι τῆς Κατίνας

γελώσης ισχυρώς. Ὁ Στενός, καθήμενος δεξιᾷ, ἀκούει τὸν Νερούλον ὁμιλοῦντα ὄρθιον πρὸ αὐτοῦ. Ὁ Πίπης καλπάζει διαρκῶς εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος].

ΕΛΕΝΗ — Εἴσθε πολλὴν ὥραν ἐδῶ, αἶ; Περίεργον πρᾶγμα! καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐννοήσωμεν καθόλου! Ἄν εἴσθε κλέπται δὲν θὰ μᾶς ἀφίνετε τίποτε. Πίπη!

ΣΤΕΝΟΥ, *ἰδία*. — Χαρὰ ἔς τὴν εὐγένεια! [τῇ Ἑλένῃ] Ναὶ ὁμοίον τι ἀνέγνωσα σήμερον εἰς τὴν μικρὰν Ἐφημερίδα. Ἐγύμνωσαν οἱ νυκτοκλέπται ὀλόκληρον οἰκίαν, ἐνῶ ἡ οἰκογένεια διεσκέδαζε...

ΕΛΕΝΗ. — Πίπη! . . . θὰ σὲ δεῖρω, Πίπη! Δημήτρω! [Ὀμιλοῦσι χαμηλοφώνως].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Εἶχα πάει, ποῦ λέτε, σήμερα πρωί, πρωτὶ ἔστην ἀγορὰ κ' εὐρίσκω κάτι παλαμίδες, μὰ κάτι παλαμίδες, λαχταριστές, ἐξάισιο πρᾶγμα, κύριε Στενέ. Καὶ πόσο λές, ἡ ὀκά; 60 λεπτὰ ἡ ὀκά, ἐκατάλαβες; . . . Κελεποῦρι, κύριε Στενέ, κελεποῦρι!! Πρώτη φορά εὐρῆκα καὶ ἐγὼ κελεποῦρι ἔς τὴν ἀγορά... Εἶνε μερικοὶ κάτι κελεπουριτζῆδες, ἔχουνε μία τύχη! . . . Ἐγὼ, ἀδερφέ, ἀγοράζω πάντο-ε ἔστῆ μύτη τοῦ βελονιοῦ, καὶ τραβῶ τὸ διάβολό μου κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὴν Ἑλένη.

ΣΤΕΝΟΣ, *τῇ Στενοῦ*. — Ἀκούετε, κυρία μου; 60 λεπτὰ ἡ ὀκά εἶχον σήμερον αἱ παλαμίδες.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ναὶ τὸ εἶδα εἰς τὴν Ἐφημερίδα Ἐγραφεν ὅτι εἶχαν φέρει πολὺ ποσὸν καὶ κατηγορεῖ τὴν Ἀστυνομίαν, διότι δὲν τὰς κατέσχεν, ἀροῦ ἦσαν ἐφθαρμένα.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Μὰ, ἐγὼ . . . δὲν ἐπῆρα ἀπ' αὐταῖς! . . . Ἦταν φρέσκαὶς ἢ δικαίς μου, ἐμύριζαν θάλασσα, [τῷ Στενοῦ] ἐκατάλαβες;

ΕΛΕΝΗ. — Πίπη! θὰ ἔλθω ἔξω! Δημήτρω! [Ὀμιλεῖ μετὰ τῆς Στενοῦ]

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Λοιπόν, ποῦ λές, πέρνω τρεῖς ὀκάδες παλαμίδες, καὶ κάθουμαι καὶ σοῦ τὲς φτειάνω μὲ μπόλικο σκόρδο, λεμονάκι, καὶ ρίγανη, ρίγνω καὶ μπόλικο ἀγουρόλαδο, μανιάτικο καὶ τὲς στέλνω ἔς τὸ φοῦρνο. Ἄ! ἐγὼ τῇ φτειάνω περίφημα τὴν παλαμίδα! . . . Ἐπῆρα καὶ μία ρετσίνα γιοματάρη! πετοῦσε σπίθες καὶ κάθουμαι καὶ σοῦ πατάω ἓνα φαί! ποῦ πάω νὰ σκάσω, κ. Στενέ!

ΣΤΕΝΟΣ. — Τῇ ἀληθείᾳ, κ. Νερούλε ἐπιφέρει οἶκτον ἐν ταῖς καθολικαῖς καὶ μερικαῖς αὐτῆς γραμμαῖς ἐν τῷ ἀτόμῳ τῷ νοοῦντι τὴν πλουτολογίαν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἕκταξιν, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀβελτηρία τῶν κερδοσκόπων τοῦ τόπου μας. Ἡ παλαμίδα, ἣτις εἶνε ἰχθὺς ὑδρόβιος, πτερωτός. . . [Ὁ Πίπης διέρχεται δραματικῶς μετὰ αὐτῶν].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Θὰ ἡσυχάσης, βρὲ διάβωλε, ἢ νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα;

ΣΤΕΝΟΣ, ἐγειρόμενος. — Ἄ, ἄ ! ἄλλ' αὐτό, νομίζω, εἶνε τὸ καπέλλο μου !

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ ! Πίπη ! Πίπη ! θὰ χαλάσῃς τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου . . . [τὸν διώκουσι]

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐγειρόμενος. — Χαχά ! Εἶνε ἓνας διάβολος ! ἔξυπνότατος !

ΕΛΕΝΗ, ἐκ τῆς θέσεώς της. — Πίπη ! θὰ σὲ τιμωρήσω, Πίπη !

ΜΑΡΙΚΑ, συλλαμβάνουσα αὐτὸν τὸν κτυπᾶ. — Νά ! νὰ τρελλέ ! τὸ ἔκαμες ἔλεινό !

ΣΤΕΝΟΣ, συγχρόνως. — Ἀφῆστε, ἀφῆστε, δὲν ἔχει τίποτε [Ἄπομάσσω τὸν πῆλόν του. Ἰδία] Πάει ἔς τὸ διάβολο τὸ καπέλλο μου !

ΠΙΠΗΣ, συγχρόνως κλαίων. — Τί βαρᾶς ἔτσι, κυρά, αἶ ; τί βαρᾶς ; Μπαμπᾶ, μίλα τῆς Μαρίκας, μὲ βαράει ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καλὰ νὰ σοῦ κάνῃ. Νὰ πᾶς ἔξω γρήγωρα ποῦ ἦρθες καὶ ἔστῃ σάλα [Ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Στενοῦ].

ΣΤΕΝΟΥ. — Πολὺ ζωηρὸς εἶναι ὁ μικρὸς σας, κ. Νερουλοῦ.

ΕΛΕΝΗ. — Δημήτρω ! Δημήτρω ! Ναί· εὐτυχῶς γίνεται πολὺ ἔξυπνος. Εἶναι ἴδιος πατέρας, κ. Στενοῦ μου, ἴδιος πατέρας. Δημήτρω !

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ

ΔΗΜΗΤΡΩ, ἐκ τῆς θύρας. — Ἐφωνάξατε, κυρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλα μέσα . . . Πάρε τὲς πετσέτες, πάρε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ τραπέζι· λύσε τὴν πετσέτα ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ. Τί κατάστασις εἶναι αὕτη, δὲν ἐντρέπεσαι ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Πάρε κι' αὐτὸν τὸν τρελλὸ ἔξω, νὰ μὴν τὸν τσακίσω [ὁμιλεῖ τῷ Στενοῦ].

ΜΑΡΙΚΑ. — Νὰ φωνάξῃς καὶ τῆς Φρόσως νὰ ἔλθουν ἐπάνω.

ΚΑΤΙΝΑ. — Νὰ τοὺς εἰπῆς ὅτι εἶνε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Στενοῦ.

ΕΛΕΝΗ. — Γρήγωρα λοιπὸν· τί κάνεις τόσην ὥρα !

ΔΗΜΗΤΡΩ, χαμηλοφώνως μετὰ νευμάτων. — Καφέ ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Τρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί· γρήγωρα.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἐλα ἔξω, βρὲ διάβολε ! [Ἀπάγει τὸν Πίπην, ἀντιστάμενον καὶ κλαυθμηρίζοντα].

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ ΠΙΠΗ καὶ τῆς ΔΗΜΗΤΡΩΣ

ΕΛΕΝΗ, τῆ κ. Στενοῦ. — Εἶνε μία ὀκνή, μία τεμπέλα, ποῦ δὲν ἔχετε ἰδέα.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ποία ;

ΕΛΕΝΗ. — Νά· αὐτή.

ΣΤΕΝΟΥ. — Μά . . . περὶ τῆς ὑπηρετρίας σας . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ναὶ. κ. Στενοῦ μου, γεμάτη ἐλαττώματα· κορκοσοῦρα, γλωσσοῦ, κρυφοφαγοῦ, ἀνακατώστρα καὶ δὲν εἰξεύρει καὶ τίποτε. Νὰ ζυμώση, νὰ πλύνῃ, νὰ κολλάρῃ, νὰ δεχθῆ ἓναν ἄνθρωπον δὲν εἰξεύρει. Νὰ μαγειρεύσῃ δὲν εἰξεύρει. Πηγαίνουμε προχθὲς εἰς τὸ ἀπρὲ μιντὶ τῆς κ. Χρηματίδου καὶ μοῦ καίει δύο ὀκάδες κρέας. Πηγαίνουμε χθὲς εἰς τὸ μάους τῆς κυρίας Μετοχάκη καὶ μοῦ χαλάει τρεῖς ὀκάδες ζάχαρη καὶ πέντε φράπαις. Πρέπει νὰ στέκεται κανεὶς αἰωνίως ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς. Καὶ ἔχει καὶ μία μύτη, νά, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω ψηλὴ· λόγο δὲν πέρνει. Τί θὰ γίνω μ' αὐτὴν τὴν ὑπηρετρίαν κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω !

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδιᾶ. — Τί βαναυσότης ! [τ ἡ] Ἄφοῦ δὲν εἶνε καλὴ νὰ τὴν ἀλλάξητε.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ τὴν ἀλλάξω . . . . Εὐκόλον πράγμα· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρω τὴν καλλιτέραν ; Ὅλοι εἶνε . . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἀλήθεια, ὅλοι εἶνε ἔλεσιναί ! Ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν φοβερὰς ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ὑπηρετριῶν, ἀλλ' οἱ ἀρμόδιοι . . . .

ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε ὅλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους, κυρία Στενοῦ μου, ὅλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ποῖοι, οἱ ἀρμόδιοι ;

ΕΛΕΝΗ. — Καλὲ τί ἀρμόδιοι ; Αἱ ὑπηρετρίαι, σᾶς λέγω, εἶνε ὅλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους. Τί ξεύρουν μόνον; νὰ ζητοῦν τριανταριές τὸν μῆνα καὶ νὰ σαβουρώνουν σὰν τὲς ἀνεμότρατες Ἄχ, κ. Στενοῦ μου, τὴν κρατῶ μὲ τὰ δόντια, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ τὰ τρία κακὰ τῆς μοίρας τῆς. Νά, τὴ στέλνω προτῆτερα στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃ λίγο τσίγι, ἀφοῦ μοῦ εἶπε ὁ Νερουλὸς πῶς θὰ ἔλθετε καὶ τί νομίζετε ὅτι μοῦ ἔφερε ; τίλιο κ. Στενοῦ μου, τίλιο ! . . .

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδιᾶ. — Τί προστυχιά !

ΕΛΕΝΗ. — Ἄς πᾶ' νὰ χαθῆ ! Ἐβαρέθηκε ἡ ψυχὴ μου . . . . Κατίνα ! Μαρίκα ! . . . .

ΑΜΦΟΤΕΡΑΙ. — Ὅριστε ! [Ἡ Ἑλένη νεύει πρὸς αὐτὰς ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ

Νίκου, υποσημαίνουσα ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς νὰ κάθηνται πλησίον του. Ἐκεῖνοι ἐναντιοῦνται, μορφάζουσαι. Ἡ Στενοῦ ἀδημονεῖ. Ὁ Νίκος γελά. Ἡ Ἑλένη ἐπαναρχίζει τὴν μετὰ τῆς Στενοῦ ὁμιλίαν τῆς. Ἀπὸ τῆς λέξεως «Ὀρίστε» ὁ Νερουλὸς ὁμιλεῖ μεγαλοφώνως].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ — Λόγια, λόγια παχειά, κ. Στενέ, καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅποιος εἶνε πατρῶτης καὶ ἔχει μέσα του καρδιά, πρέπει νὰ κλαίῃ σήμερα, κ. Στενέ! Εἴμεθα κράτος χαμένο, κ. Στενέ! Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς γεννηθήτω σκότος καὶ ἐγένετο σκότος, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Μά, δὲν ἐννοῶ . . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ — Μωραίνει κύριος, ὄν βούλεται ἀπολέσαι, κ. Στενέ!.. Εἶναι λαὸς αὐτὸς νὰ μὴν καταλαμβάνῃ τὴν θέσιν του, νὰ μὴν εἰξεύρῃ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του; . . . . Ἄλλ' ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμᾷ τὸ ψάρι, ἐκατάλαβες; καὶ ἂν τὸ ἄλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλισθήσεται;

ΣΤΕΝΟΣ. — Δηλαδή... ἐννοεῖται ..

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐννοῶ ὅτι εἰς τὰ συνταγματικὰ κράτη ἰσχύει τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα καὶ ὅταν ἓνας λαὸς κοιμᾶται, θὰ ἴπῃ πῶς κοιμᾶται, ἐκατάλαβες; Ἄλλὰ ἡ σάλπιγξ θὰ ἠχήσῃ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ πεσοῦνται ἰσχυροὶ καὶ προσκυνήσουσι τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Ναί, δὲν σᾶς λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ ἡ θετικὴ φιλοσοφία παραδέχεται ὅτι ἡ ὑποκειμενικότης ἐνὸς λαοῦ, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μάζης τῶν συνιστῶντων αὐτὸν στοιχείων καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς βουλήσεως πρὸς ἀλληλέγγυον ἀφομοίωσιν καὶ ἐξωτερίκευσιν τῶν ἰδεῶν. Ὅταν ὅμως τὰ στοιχεῖα εἶνε ἑτερογενῆ, ἡ δρᾶσις συνθλάται καὶ ἡ ἀντικειμενικότης καθίσταται χαλαρὰ καὶ βαθμηδὸν ἐξυποκειμενικεύεται καὶ μηδενίζεται.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αὐτὰ εἶναι θεωρίαις περασμένης ἐποχῆς. κ. Στενέ! Αὐτὰ ἐγὼ δὲν τὰκούω, ἐκατάλαβες; Ὅταν ἦρθαν οἱ Βαυαροὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπῆγε ὁ Φέδερ εἰς τὴν Μάνη γὰρ νὰ ὑποτάξῃ, ἐκατάλαβες, τοὺς Μανιάταις, ἀλλὰ οἱ Μανιάταις τοὺς ἐπιπασαν ὅλους σκλάβους καὶ ὕστερα τοὺς ἐπούλησαν πάλι εἰς τὸν Φέδερ γυμνοὺς ἀπὸ μίαν σφάντζικα τὸν ἓνα σὰν σαρδέλλαις. Νά, αὐτὸ θὰ ἴπῃ λαὸς, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Τοὺς ἐνέπνεε, κύριε Νερουλέ, τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας. Κατὰ τοὺς περὶ ἐξελίξεως ὅμως νόμους τὰ πάντα μεταμορφοῦνται καὶ ἐν τῇ μεταμορφώσει τῶν σωμάτων ἐπέρχεται ἀλλοίωσις τῆς ὕλης μέχρι τῆς ἀποσταλάξεως καὶ ἐξατμίσεως πάσης ζωτικῆς οὐσίας. Οὕτω τὸ βαροῦλκον τότε εἶχε δύο κινητήριους δυνάμεις, ἐλευθερίαν βουλήσεως καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἀλλ' ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως, τὸ Κράτος μένον ἐν τῇ ἰδιοτελείᾳ, ὑπνώττον ἐν τῇ ἀδρανείᾳ, ἐλιποσάρ-

κησεν, ἐγένετο *caput mortuum*, διότι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ ἐν νεωτερισμοῖς καὶ μεταρρυθμίσεσιν *abyssus abyssum invocabat*.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε Στενέ ! . . . Δὲν σ' ἐκατάλαβα.

ΣΤΕΝΟΣ.—'Αλλὰ *habemus confitentem reum*.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ —'Εγὼ 'ξεύρω νὰ 'μιλῶ 'λίγα καὶ στρογγυλά Τὸ πολίτευμα, κύριε Στενέ, ἔχει δύο φάσεις, ἐκατάλαβες ; "Όταν λοιπὸν ἡ μηχανὴ σκουριάσῃ, ἄς το νὰ πάῃ στὸ διάβολο ! "Ερχονται ὕστερα Γερμανοὶ καὶ 'Αγγλογάλλοι καὶ σε καθαλλικεύουν, ἐκατάλαβες, καὶ ἐκεῖ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ ὀδυρμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων, πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σποδός, ἐκατάλαβες ; [Ἀνάπτων σιγάρον ἀπὸ τοῦ λαμπτήρος]. 'Εμπρὸς λοιπὸν, Κυρίαίς, κάμετε τίποτα νὰ μᾶς περάσῃ ἡ ὥρα· τοὺς ἐκοιμήσαμε τοὺς ἀνθρώπους [Γέλωτες].

ΕΛΕΝΗ.—Εἶνε πολὺ ἄστεῖος, ὁ Νερουλός, πολὺ ἄστεῖος [Νέοι γέλωτες].

ΜΑΡΙΚΑ.—'Εγὼ, μπαμπᾶ, εἶμαι ἀδιάθετη. Τώρα νὰ ἔλθῃ ἡ Φρόσω.

ΚΑΤΙΝΑ.—Μὰ πῶς, μπαμπᾶ, χωρὶς πιάνο ;

ΕΛΕΝΗ.— Σιγά, σιγά, Νερουλέ· ὅλα θὰ γίνουν. Δὲν πειράζει, κορίτσια, σεῖς καὶ χωρὶς πιάνο τραγουδεῖτε ὥραϊα. Τί νὰ σᾶς κάμω, κύριε Στενέ μου, εἶσθε ἀτυχεῖς. Μᾶς ἐγάλασε, βλέπετε, τὸ πιάνο μας καὶ τὸ διορθώνομε.

ΣΤΕΝΟΣ, ἐγειρόμενος.— Εἰς τὴν Βιέννην, κυρία Νερουλοῦ, τὰ κλειδοκύμβιχλα κατασκευάζονται . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐπιστρέφων.— Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα, ἐμένα, τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε Στενέ, δὲν μπορῶ, ἀδερφέ, νὰ καχοφάω . . . πῶς τὸ θέλεις ! δὲν 'μπορῶ ! . . . νά, προχθές . .

ΕΛΕΝΗ.— Πρόσεχε, Νερουλέ, διέκοψες τὸν κύριον. Κατίνα, τί ἐπαίζατε σήμερα μὲ τὴ Φρόσω ;

ΚΑΤΙΝΑ.— Καβαλλαρία Ρουστικάνα, μαμά, χαχαχά !

ΜΑΡΙΚΑ.— Τί γελᾶς, ἔτσι, καυμένη ;

ΚΑΤΙΝΑ.— Γιατί ; καὶ ποῖον ἔχω ἀνάγκη ;

ΣΤΕΝΟΥ.— 'Εχει ὡραίαν μουσικὴν.

ΚΑΤΙΝΑ.— Χαχαχά ! 'Εγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὴν καθαλλαρία !

ΕΛΕΝΗ.— 'Αλήθεια λέει· ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ παίξῃ δὲν κουράζεται.

ΜΑΡΙΚΑ.— "Ωχ ! Σᾶς βεβχιῶ, κύριε, ὅτι δὲν μ' εὐχαριστεῖ

καθόλου αὐτὴ ἡ ζωὴ. Τί εἶνε τάχα ἡ ζωὴ; Καταδίκη . . .
σκότος . . . χάος . . .

ΝΙΚΟΣ, *ιδία*. — "Ω, διάβολε ! εἴμεθα καὶ ρωμαντικοί, βλέπω !

ΜΑΡΙΚΑ. — Ὁ θάνατος ! "Ω ὁ θάνατος εἶνε τὸ ὠραιότερον
πρᾶγμα. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς ! . . . Ἀνάπαυσις
καὶ ἡσυχία αἰώνιος ! "Α, ὁ θάνατος εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.
Θέλω νὰ ἀποθάνω. Δὲν ἐννοῶ τάχα διατί νὰ ζῆ κανεὶς.

ΝΙΚΟΣ, *ειρωνικῶς*. — Βέβαια : « Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ,
ἰδοῦ ἢ ἀπορία ». Ἀλλὰ σεῖς διὰ νὰ σκέπτεσθε τοιαῦτα πράγματα,
ἔχετε καμμίαν ἀφορμὴν ;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὁχι, δὲν ἔχω καμμίαν ἀφορμὴν. "Ετσι, θέλω
νὰ ἀποθάνω.

ΝΙΚΟΣ. — Ἀλλὰ διατί ; ἔχετε βάσανα ;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὁχι, δὲν ἔχω βάσανα.

ΝΙΚΟΣ. — Ἐχετε λύπας ;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὁχι, δὲν ἔχω λύπας.

ΝΙΚΟΣ, *ιδία*. — Ἐξαίρετα ! Ζῶσα μέθοδος τοῦ Ὀλλενδόρφου.
[τῆ Μαρίκα] Ἐχετε τὸν ἄρτον τοῦ γείτονος ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῶς εἶπατε ;

ΝΙΚΟΣ. — Λέγω ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θ' ἀποβάλητε τὰς ἀπαι-
σιοδοξίας αὐτάς.

ΜΑΡΙΚΑ. — "Α ! Οὐδεμία δύναμις εἶνε ἱκανή . . .

ΝΙΚΟΣ. — "Ὁχι δά, ὑπάρχει μία δύναμις, ἡ ὁποία, ὅταν
σᾶς κυριεύσῃ, θὰ σᾶς μεταβάλλῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

ΚΑΤΙΝΑ. — Χά, γά, γά ! καὶ ποία εἶνε αὐτὴ ἡ τόσον θαυ-
ματουργὸς δύναμις ;

ΝΙΚΟΣ. — Ὁ ἔρωσ εἶνε δεσποινίς.

ΚΑΤΙΝΑ. — Χά γά γά ! καὶ πιστεύετε σεῖς εἰς τὸν ἔρωτα ;

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς, σεῖς δὲν πιστεύετε ;

ΚΑΤΙΝΑ. — Χα γά ! ὅσον πιστεύω καὶ εἰς τὰ φαντάσματα
καὶ τῆς νεράιδες.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ὁ ἔρωσ, κύριε, εἶνε παροδικὴ βλακεία.

ΝΙΚΟΣ. — Τί σημαίνει αὐτό, τί ἐννοεῖτε ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐννοῶ . . . νά, ἐννοῶ . . . νά, εἶνε παροδικὴ
βλακεία.

ΚΑΤΙΝΑ. — Μὲ συγχωρεῖτε, ματμαζέλ, ἔρωσ δὲν ὑπάρχει.
Χά, γά, γά ! Νὰ σκάζω, νὰ φουρκίζω, νὰ βασανίζω μάλιστα
εἶνε εὐχάριστον. Ὁ ἔρωσ εἶνε μέσον τὰ γελᾶ κανεὶς καὶ νὰ
παίζῃ.

ΝΙΚΟΣ. — Νομίζω, δεσποινίς, ὅτι ὁ παίζων ἐν τῷ ἔρωτι, παίζει ἐν οὐ παικτοῖς.

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῶς εἶπατε, κύριε ;

ΚΑΤΙΝΑ, ἐγειρομένη. — Κύριε, παρακαλῶ νὰ εἴσθε προσεκτικώτερος εἰς τὰς ἐκφράσεις σας, ὅταν ὁμιλεῖτε εἰς ντεμουαζέλ.

ΝΙΚΟΣ, ἐγειρόμενος. — Δεσποινίς, μέ . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Τὰ περισσότερα εἶνε περιττά ! Νὰ σοῦ πῶ, Μαρίκα [Ἀποσύρονται ἰδιαιτέρως].

ΝΙΚΟΣ, ἰδίᾳ. — Μὲ παρεξήγησαν. [Τῆ Μαρίκα] Δεσποινίς, δύναμαι . . . .

ΜΑΡΙΚΑ. — Συγγνώμην, κύριε [Ἀπομακρύνονται].

ΝΙΚΟΣ, ἰδίᾳ. — Περιέργον ! . . . Ἄλλὰ τί τοὺς εἶπα ; . . . τοῦτο εἶνε ἀλλόκοτον ! . . . Αὐταὶ λοιπὸν εἶνε αἱ ἀριστοκράτιδες ποῦ θαυμάζομεν εἰς τὸ νυμφοπάζαρον ; Ἄς ἴδωμεν. [Βηματίζει].

ΚΑΤΙΝΑ. — Καλέ, εἶνε ὕβρις, σοῦ λέγω, τὴν ἤκουσα καὶ ἔς τὴν Φαῦστα. Εἶνε βάνουσος ἄνθρωπος.

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ βλάξ, καυμένη, ἀλλὰ μὴν εἰπῆς τίποτε, διότι θὰ γίνῃ σκάνδαλον [Κάθηνται παρὰ τὴ μητρὶ των].

ΕΛΕΝΗ. — Ὁ Νερουλὸς νὰ φάῃ καμπρολάχανο ; Πᾶ, πᾶ, πᾶ ! Εἰμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἂν ἀκούσῃ νὰ μυρίζῃ μόνον καμπρολάχανο.

ΝΙΚΟΣ, διερχόμενος ἰδίᾳ. — Τί λέγει αὐτὴ ἡ γυναῖκα !

ΣΤΕΝΟΣ, συγχρόνως ἰδίᾳ. — Θεέ μου, τί μαρτύριον !

ΕΛΕΝΗ. — Πηγαίνει λοιπὸν ἡ ὑπηρέτριά μου καὶ φέρνει καμπρολάχανα, κυρία μου ! . . . Τὴν πιάνω λοιπὸν καὶ ἐγώ . . . Νερουλέ ! . . . ἄντροπή ! . . . Τί στέκεσαι ἀπάν' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο σὰν ἄγγελος ποῦ θὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Κυρία μου, βεβαιωθῆτε . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως ἐκ τῆς θέσεως. — Ἐσὺ νὰ κυττάξῃς τὴ δουλειά σου καὶ νὰ μὴ με διακόπτῃς ὅταν ὁμιλῶ, ἐκατάλαβες ; Ἐμένα ποῦ λέτε, μοῦ ἀρέσει κύριε Στενέ, ἡ λεπτότης καὶ ἡ εὐγένεια καὶ διὰ τοῦτο κυνηγῶ πάντοτε τὰς καλὰς σχέσεις, ἐκατάλαβες ; Δὲν εἰμπορῶ, ἀδελφέ, νὰ πλησιάσω ἄνθρωπο χονδρό. Εἶνε μερικοὶ ἀπὸ καλὰς οἰκογένειες, ἀλλὰ φέρονται μ' ἓναν τρόπο . . . τί νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . χωρὶς ἀνατροφή, ἐκατάλαβες ; Καὶ ἐγὼ εἶμαι τόσο τυπικός ! Τὸ 'πῆρ' ὁ διάβολος τὸ 'πῆρε ! . . . [Ἐξαπλούμενος ἐπὶ ἔδρας]. Ἐμπρὸς λοιπὸν κορίτσα, θὰ μᾶς διώξετε κανένα ποντικὸ ἀπόψε ἢ ὄχι ; [Γέλωτες].

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀμέσως, μπαμπᾶ. [Συνομιλοῦσι].

ΔΑΜΗΤΡΩ, ἐκ τῆς θύρας, χαμηλοφώνως. — Κυρία, κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πάλι ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, ὁμοίως. — Ζάχαρη.

ΕΛΕΝΗ. — Τί ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, — Ζάχαρη.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅσον τὸ ντουλάπι εἶνε τὸ κουτί ! . . . Μὲ συγχωρεῖτε, μία στιγμή, κυρία Στενοῦ. . . [Ἐγχειρομένη]. Αἴ, νυχοκυρά, βλέπετε [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τῆς ΕΛΕΝΗΣ.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἐλευθέρως, κυρία μου [ἰδίᾳ] Οὐφ ! Ἄνέπνευσα ἐπὶ τέλους. . . Τί κατάστασις τί κατάστασις ! [τῷ Στενοῦ] Στενέ !

ΣΤΕΝΟΣ, πλησιάζων. — Εἰς τὰς προσταγὰς σας.

ΣΤΕΝΟΥ. — Νὰ φύγωμε, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Τώρα ἀμέσως εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρεξηγηθῶμεν. [Ἀπομακρύνεται].

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — Τί ἄνθρωπος. Θεέ μου, τί ἄνθρωπος !

ΝΙΚΟΣ, πλησιάζων. — Θεία μου, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἴσθε κατευχαριστημένη ἐκ τῆς συναναστροφῆς.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄ, παιδί μου ὑποφέρω πολὺ. [Ἐξακολουθεῖ ὁμιλοῦσα μετὰ τοῦ Νίκου. Ὁ κ. Στενὸς θεᾶται τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνας. Ὁ Νερουλὸς ἤμικτοι μάτια ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Αἱ δεσποινίδες ἄδουσι κακοφώνως καὶ ἐν πλήρει ἀσυμφωνίᾳ τὸ :

«Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατί νὰ σ' ἀπαντήσω»].

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΠΙΠΗΣ.

[Ὁ Πίπης εἰσελθὼν μετὰ προφυλάξεως, περιτυλίσσεται διὰ τῆς καλύπτρας τῆς κ. Στενοῦ, λαμβάνει τὸ μανδύον αὐτῆς καὶ ἐκτελεῖ διαφόρους μίμικας κινήσεις, συνοδεύων τὸ ἔσμα.]

ΣΤΕΝΟΥ, ἐγχειρομένη. — Ἄ, μικρέ, μικρέ ! Μή, μή, παιδί μου, τὸ καπουσόν. Ἐλα ἐδῶ, ἔλα ἐδῶ.

ΝΙΚΟΣ, συγχρόνως σπυύδων. — Πίπη, φίλε μου . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Ἄ, κύριε, εἴσθε ὑπὲρ τὸ δέον ἄτακτος καὶ λυποῦμαι πολὺ.

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως, διακόπτουσαι τὸ ἄσμα, τὸν διώκουσι. —
Μπᾶ, μπᾶ! Πίπη! Πίπη! Στάσου νὰ ἰδῆς! [Ὁ Πίπης ρίπτων τὴν
καλύπτραν καὶ τὸ μανσόν, ἐξέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κατίνας].

ΣΤΕΝΟΥ, λαμβάνουσα αὐτά. Ἰδία. — Ὅριστε, τὰ ἔκαμε ἔλεεινὰ
τὸ παληόπαιδο!

ΜΑΡΙΚΑ. — Σᾶς τὰ ἐλέρωσε πολὺ, κ. Στενοῦ;

ΣΤΕΝΟΥ. — Ὅσον ἡδυνήθη περισσότερον, κόρη μου . . .

ΜΑΡΙΚΑ. — Τὸ συχαμένο, εἶνε τόσο τρελλό! Τώρα νὰ τοῦ
δείξω ἐγώ. [Ἐξέρχεται. Τὸ φῶς βαθμηδὸν ἑλαττοῦται].

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΝΙΚΟΣ, ΣΤΕΝΟΥ, ΣΤΕΝΟΣ, ΝΕΡΟΥΛΟΣ.

ΝΙΚΟΣ. — Δόστε μου ἐδῶ, θεία μου. [Τὰ λαμβάνει καὶ τ' ἀπομάσσει].

ΣΤΕΝΟΥ, πλησιάζουσα. — Ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπιμένητε ἀκόμη,
κ. Στενέ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Τώρα ἔτι μᾶλλον Θὰ ἦτο ταπεινὸν δι' ἡμᾶς νὰ
δώσωμεν προσοχὴν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο καὶ ἀπρεπὲς ν' ἀνα-
χωρήσωμεν ἀμέσως. [Ἀπομακρυνόμενος] Τί παριστᾶ ἐκείνη ἢ εἰκὼν
κ. Νερούλέ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ανασχιρτῶν. — ᾤ! . . . τί εἶπατε; . . . ᾤ, βλέ-
πεις τὸ κάδρο αὐτό; . . . Εἶνε αὐτὸς ποῦ ἐσχότωσε τὸ στοι-
χειὸ καὶ ἐλευθέρωσε τὴ βασιλοπούλα. Ἐμένα μου ἄρέσει πολὺ ἡ
ἀργαιολογία, ἀλλὰ μοῦ ἦρθε ἔτσι, σὰν γλάρα ἐδῶ πᾶ, γιατί
αἰσθάνομαι ἓνα βάρος ἐς τὸ στομάχι ἀπὸ τὴν παλαμιδα . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐγειρόμενος. — Τί τὰ θέλετε, κ. Στενέ, ὁ βασιλεὺς
τῶν φαγητῶν εἶνε ὁ διάνος παραγεμιστός. Νὰ τὸν κάμης ἔτσι,
ὅπως τὸν κάμνω ἐγώ, ἐκατάλαβες, μὲ σταφίδα ροζακιά, μύγ-
δαλα καὶ κουκουνάρι μπόλιχο, μὲ χονδροκοπανισμένη γαλέτα,
κχνέλλα καὶ καλογιαχνισμένον κιμαῖ, ᾤ! γίνεται νὰ γλύφη κα-
νεὶς καὶ τὰ δάχτυλά του.

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — ᾤ! ὁ βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς τῶν φαγητῶν
εἶνε ὁ διάνος.

ΣΤΕΝΟΣ. — Ὁ διάνος, ξεύρετε, ἔρχεται ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὁχι δᾶ, ἀδερφέ, ἀπ' ἐδῶ ἓνα γύρω τὰ χωριά
τοὺς φέρνουι.

ΣΤΕΝΟΣ. — Ἐννοῶ τὴν καταγωγὴν του.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — ᾤ! . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Ὁ διάνος εἶνε πτηνὸν ἡμερόδιον, ἐπιδημητικόν, ἀλεκτοροειδές, μικρόρραμον, βραχύπτερον, ξηροβατικόν καὶ γενναῖά ὡά . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καὶ μεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔλαβε καμμίαν πρόνοιαν γι' αὐτὸ τὸ πουλί. Τί τὰ θέλεις, ἀδερφέ, ὅταν δὲν ἔχεις Κυβέρνησι πατρική! . . . [Ρίπτεται ἐπὶ ἔδρας] Μὰ τί διάβολο! . . . Ἐλένη! Κορίτσια! Ἐλένη!

[Ὁ Νίκος ὁμιλεῖ γελῶν τῇ κ. Στενοῦ, ἧτις ἀδημονεῖ].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω ΕΛΕΝΗ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ.

ΕΛΕΝΗ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, εἰσερχόμεναι. — Τί φωνάζεις; τί εἶνε; τί τρέχει;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Μά, τί εὐχή Θεοῦ; Ἐμείναμε σκοτάδι δὲν ἔχει ἡ λάμπα πετρέλαιο; [Ὅμιλετ μετὰ τοῦ Στενοῦ].

ΕΛΕΝΗ — Μπᾶ, μπᾶ, ἔσθυσε! Δημήτρω! Φέρετ' ἓνα κερί κορίτσα. [Ἀναζητοῦσιν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων].

ΚΑΤΙΝΑ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, Μαρίκα;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, μαμᾶ;

ΕΛΕΝΗ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, Κατίνα; Δημήτρω!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκ τῆς ἔδρας του. — Σιωπή λοιπὸν, μᾶς ἔξεκουφάνατε! Μέσα 'ς τὸ δωμάτιό μου εἶν' ἓνα κομμάτι. [Ὅμιλετ μετὰ τοῦ Στενοῦ].

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἐφωνάζατε, κυρία;

ΕΛΕΝΗ. — Τί στέκεσαι σὰν ζῶον; Τρέξε γρήγορα, φέρε τὸ κερί ἀπὸ τὸ γραφεῖο. [Ἡ Δημήτρω ἐξέρχεται].

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως ἰδίᾳ. — Τί κατάστασις, τί κατάστασις!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Σηκῶστε τὸ φυτίλι λοιπὸν ἐσεῖς λιγάκι, θὰ σβύσῃ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπᾶ! τί λέτε καὶ σεῖς, μπαμπᾶ;

ΚΑΤΙΝΑ, ἀμέσως. — Δὲν δοκιμάζετε σεῖς λιγάκι νὰ ἰδοῦμε.

ΝΙΚΟΣ, πλησιάζων. — Ἀφῆστε, παρακαλῶ. [Προσπαθεῖ].

ΕΛΕΝΗ. — Θὰ λερωθῆτε, κύριε Νίκο.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — Ἄγ, ἀνάθεμά σε Στενέ, θὰ σκάτω!

ΔΗΜΗΤΡΩ, φέρουσα τεμάχιον κηρίου. — Αὐτὸ εὗρῆκα· ὀρίστε.

ΝΙΚΟΣ. — Φέρ' ἐδῶ. [τὸ ἀνάπτει ἐκ τοῦ λαμπτήρος].

ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Γιατί δὲν ἔφτειασες τὴ λάμπα, ἀνόητη;

ΚΑΤΙΝΑ. — Γιατί δὲν ἔβαλες πετρέλαιο, ξεμουλισμένη;
[Ὁμιλοῦσιν ἰδία].

ΕΛΕΝΗ. — Σιωπή, Κορίτσα! [τῇ Δημήτρῳ] Πάρ' τὴ λάμπα
καὶ νὰ τσακισθῆς νὰ τὴ φτειαῖσῃς γρήγορα. [Ἡ Δημήτρῳ ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τῆς ΔΗΜΗΤΡΟΣ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αἰ, λοιπὸν εἰ ἀποκάματε, ἔτσι θὰ ἤμαχστε τὴν
σκοτάδι;

ΕΛΕΝΗ, καθμένη παρὰ τῆ Στενοῦ. — Ἡσύχασε, Νερουλέ, ἐγὼ ἐφρόν-
τισα, μὴ συγχύζεσαι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Κύριε Στενέ, ἕνα τσιγαράκι ἀκόμα;
[Συνομιλοῦσι].

ΔΗΜΗΤΡΩ, χαμηλοφώνως ἐκ τῆς θύρας, δεικνύουσα φιάλην. — Κυρία! . . .
λεπτὰ . . .

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πάλι;

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Λεπτὰ.

ΕΛΕΝΗ. — Πήγαίνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη. [Ἡ Δημήτρῳ ἀποσύρεται].
Δὲν σὰς ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε γιὰ τίποτε, κυρία Στενοῦ μου;
Νὰ εἴωρα ποῦ τὸ εἶδατε μόνη σας. "Ἄμ' ἔξω τί νομίζετε ὅτι
εὗρῆκα; μία κουζίνα ἐλεεινὴ! "Ὅπως τὰ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν τρα-
πεζαρία, ἔτσι τ' ἄφηκε ὅλα μάρμαρο καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὸ
νεροχύτη. "Ἔτσι μοῦ τὸ ἔκαμε καὶ προχθές. "Ἐπειδὴ εἶχαμε
πλύση, διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὲς φωνές καὶ ἀπὸ τοὺς μπελάδες,
ἐπῆρα τὰ κορίτσα κ' ἐκατεθήκαμε ἀπὸ ἄνωρὶς κάτω ἐστὸ Φάληρο.
Γυρίζω πίσω τὸ βράδυ. . . Τί νὰ ἰδῶ; Τὸ σπίτι ἄνω κάτω, ὅπως
τ' ἀφήκαμε, τὴν μπουγάδα ἀζεμάτστη καὶ τὸ φαγητὸ κολλη-
μένο! Φαντασθῆτε! "Ἐρχεται ἔπειτα ὁ Νερουλός, δὲν εὗρίσκει φα-
γητό, τὰ βάζει μαζῇ μου, φωναίς, κακό! . . . Τί νὰ κάμῃς! . . . Δὲν
διορθώνεται. . . δὲν διορθώνεται. . . [Ἡ Δημήτρῳ ἐπαναφέρει τὴν λαμπτήρα
καὶ ἐξέρχεται]. Τώρα ἐπρόκοψες, ἀφοῦ μᾶς ἔκαμες πρῶτα ρεζῆλι.
[Ὁμιλεῖ μετὰ τῆς Στενοῦ. Ὁ Νίκος ἐπαναλαμβάνει τὴν θέσιν του μετὰ τῶν δεσποινί-
διον παρὰ τὴν τράπεζαν].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — "Ἐπρεπε, ἔπρεπε νὰ ἔχωμε δάση, κ. Στενέ,
διότι, γιὰ συλλογίσου, [ἂν εἶχαμε δάση, καὶ ἀλάφιθ' θὰ εἶχαμε

καὶ ζαρκάδια θὰ εἶχαμε καὶ ἀγριοχοίρους θὰ εἶχαμε καὶ πουλιὰ
διάφορα θὰ εἶχαμε καὶ κανένα εἶδος κυνηγιοῦ δὲν θὰ μᾶς ἔλειπε,
ἐκατάλαβες ; ἐνῶ τώρα τὸ πολὺ πολὺ νὰ φᾶς κανένα λαγὼ ἢ
καρμιὰ μπεκάτσα κι' αὐτὸ νὰ μὴν εἶνε φρέσκο. Τίποτα, τίποτα,
τὰ δάση εἶνε ὠφελιμώτατα ἐστὸν τόπο. Πρέπει νὰ κάμωμε δάση.
Ἔχεις δάση ; τρῶς κυνηγι, ἐκατάλαβες ;

ΝΙΚΟΣ. — Ἐάν, κύριε Νερουλέ, ὑπεβάλλετε κανέν ὑπόμνημα
εἰς τὴν Κυβέρνησιν . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά, ἀρμοδία εἶνε ἡ Κυβέρνησις.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί, ἡ Κυβέρνησις ; Τέτοιες Κυβερνήσεις ;
Αἱ Κυβερνήσεις ἔρχονται μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ διορίζουν καὶ
νὰ παύουν, ξεύρουν καὶ τίποτ' ἄλλο ; Κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ
εἶμαι ἐγώ. Θὰ ἔκνα τὸ κράτος ῥωλόγι γιὰ 24 ὥρες. Ἀλλὰ
χρειάζεται μυαλὸ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. κ. Στενέ, ἐκατάλαβες ;
Νὰ σοῦ περιορίσω ἀμέσως τὰ ἔσοδα τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ
ἕμισυ . . . νὰ σοῦ αὐξήσω τὰ ἔσοδα εἰς τὸ διπλάσιον . . . νὰ
σοῦ τραβήξω τὸ κοντήλι τοῦ στρατοῦ . . . ἐκατάλαβες ; . . .
Μὰ τί φωναῖς εἶνε αὐταῖς πάλι ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΠΙΠΗΣ.

ΠΙΠΗΣ, εἰσερχόμενος κλαίων. — Ἄααα ! μαμμααᾶ ! μιλα τῆς Δη-
μήτρως μὲ βαράει, ἄααα !

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Δημήτρω ! τώρα νὰ ἔρθω ἔξω ! Τί τοῦ
ἔκαμες τοῦ παιδιοῦ ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, ἐκ τῆς θύρας. — Ἦρθε κυρία κ' ἐβούτηξε ψωμί 'ς τὸ
μπρίκι ποῦ ἔψηνα καφέ.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — ὦ, θεέ μου ἀηδία !

ΠΙΠΗΣ, συγχρόνως. — Νὰ χαθῆς, μωρή, ἐσὺ ἔτρωγες τὸ γλυκὸ
μὲ τὸ δάχτυλο ἀπὸ τὴν κούπα.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — ὦ, τῆς φρίκης !

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Πήγαιν' ἀπ' ἐκεῖ, ἐσὺ βρώμα, ποῦ ἦρθες
νὰ μᾶς εἰπῆς τὸ λόγο σου. Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης τράτο καὶ νὰ
βάλῃς τὸ παιδί νὰ κοιμηθῆ !

ΠΙΠΗΣ, πηδῶν ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς ποδός. — Δὲν πάω . . . νὰ . . . δὲν
πάω . . . δέ . . . νυστάζω . . . νὰ !

ΕΛΕΝΗ. — Μίλησέ του λοιπόν, Νερουλέ, βλέπεις ὅτι δὲν

ἀκούει. Γίνεται ἓνας ἐπίμονος, κυρία Στενοῦ μου, ἴδιος πατέρας!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συλλαμβάνων καὶ καθίζων αὐτὸν ἐπὶ ἑδρας. — Κάθησε ἐκεῖ, μασκαρᾶ! Μὴν κουνηθῆς ἀπὸ τὴν καρέκλα, γιατί θὰ σοῦ σπάσω τὰ κόκκαλα. [Ἐπιστρέφων] Μὰ δὲν ἀκοῦτε, ἔς τὸ θεό σας, κάποιος ἀνεβαίνει. . . . Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή. [Λαμβάνει τὸν λαμπτήρα καὶ σπεύδει εἰς τὴν θύραν τοῦ βάλους].

ΦΩΝΑΙ, ἔξωθεν. — Κατίνα! Μαρίκα!

ΠΙΠΗΣ, τρέχων. — Καλέ! ἡ Φρόσω ἔρχεται! καλέ! μοῦ φέρνει μέντες, καλέ!

ΚΑΤΙΝΑ, **ΜΑΡΙΚΑ**, **ΕΛΕΝΗ**, συγχρόνως. — Μπᾶ, καλέ, ἡ Φρόσω εἶνε! Ἔρχεται ἡ Φρόσω! Ὑστερ' ἀπὸ τόσην ὥρα! Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή.

[Σπεύδουσι μετὰ φωνῶν καὶ γελώτων εἰς τὴν θύραν τοῦ βάλους]

ΝΙΚΟΣ. — Θεία μου, ἔρχεται ἡ Φρόσω! Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή. [Ἀνέρχεται μέχρι τῆς θύρας].

ΣΤΕΝΟΥ, ἐν τῷ σκότει. — Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερόν, εἶνε ἀπαίσιον! . . . Στενέ, σὲ παρακαλῶ νὰ φύγωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν κόλασιν ὑποφέρω, φίλε μου.

ΣΤΕΝΟΣ — Φυσικά, τὸ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὑποφέρω. Ὑπομονὴ καὶ θὰ φύγωμεν.

ΝΙΚΟΣ, ἐπανερχόμενος. — Χά, χά, χά! Καὶ χαλᾶ ὁ κόσμος δι' αὐτὰς εἰς τὸ Νυροπάζαρο τοῦ Γιαννάκη! . . . [Ἰδίᾳ] Χαίρετε, φροῦδα ὄνειρα ἀνεπιτεύκτου εὐδαιμονίας! Χαῖρε αἰώνιόν μου ἔαρ! Χαῖρε, ὀλβιέ μου παράδεισε! Ἀναβάλλει καὶ πάλιν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ τὸ ἀξιότιμον ὑποκείμενόν μου. . . . Τί ὥραϊον πρᾶγμα εἶνε ἡ βεγγέρα! !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΦΡΟΣΩ μετὰ τῶν ἄλλων.

ΦΡΟΣΩ. — Τί κάνεις Μαρικάκι μου! Κατινάκι μου! Ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ πολλά. Θεία μου!

ΟΛΑΙ, ἐναγκαλιζόμενα: αὐτὴν μετὰ γελώτων καὶ ἀσπασμῶν, τοῦ Πίπη παρεμβαίνοντος μεταξὺ τῶν. — Χαχαχά! Καλῶς τὸ Φροσάκι μου. Χρυσό μου! Χαχαχά! Σ' ἐπεθύμησα: τί ἔγεινες; Χαχαχά!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκτὸς τῆς θύρας. — Κάμετε λοιπὸν τόπο νὰ περάσω, μοῦ ἔκοψε τὸ χέρι ἡ λάμπα! Τί διάβολο κάνετε ἔτσι; Σιγὰ σιγὰ θὰ φαγωθῆτε. [Διέρχεται ἀποχωρίζων αὐτάς].

ΦΡΟΣΩ. — Στάσου, καυμένη, νά βγάλω τὸ καπουσόν μου.
Πούφ! ἔσκασα!

ΕΛΕΝΗ, ἔλκουσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός. — Ἄπο δῶ εἶνε ἡ κυρία
Στενοῦ.

ΚΑΤΙΝΑ. — Ὁ κ. Στενός ἀπὸ δῶ.

ΝΕΡΟΥΔΟΣ. — Καὶ ἀπὸ δῶ ὁ κ. Νίκος.

ΦΡΟΣΩ, στροφομένη ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῆς. — Χαίρω πολὺ. Νά σοῦ
ἴπῳ, καυμένη [Ἀποσύρεται μετὰ τῆς Κατίνας καὶ Μαρίας. Ὁ Πίπης προσπα-
θεῖ νὰ κρεμάσῃ ὀπισθὲν τῶν τεμάχια ἐφημερίδος]. Ἄχ, καυμένη ντρέπουμε! ;
Γιὰ νά σου ἴπῳ, αὐτὸς παιδί τους εἶνε ;

ΚΑΤΙΝΑ. — Εἶνε ἀνεψιός τους. Ἡσύχασε, Πίπη !

ΦΡΟΣΩ. — Τί ώραῖος ποῦ εἶνε !

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐνας βλάκας, καυμένη ! . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Χαχαχά ! Κολοκύθι σωστό. Ἀπόστολος τοῦ
Χριστιανισμοῦ.

ΦΡΟΣΩ. — Ὁχι δά, καυμένη. . . . Μή Πίπη μου !

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ ἕνας βάνουσος ! . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Νά, προτήτερα μ' ἐπρόσβαλε κατὰ πρόσωπον.
Μοῦ εἶπε ὅτι ἐνουπαικτῶ !

ΦΡΟΣΩ. — Μπᾶ ! ἀλήθεια ; [Ὁμιλοῦσι περιπατοῦσαι, ἐναγκαλιζόμεναι,
ἀντασπαζόμεναι, γελῶσαι, κτλ.].

ΝΙΚΟΣ, καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν. — Πίπη ! . . . ἔλα κάτι νά
σοῦ δώσω, Πίπη ! [Τῷ νεύει].

ΝΕΡΟΥΔΟΣ. — Ἄμ, ἂν δὲν ἔφαγες γελομένα, δὲν ἔξυρεις τί-
ποτα, κ. Στενέ μου ! [Συνομιλοῦσι].

ΕΛΕΝΗ. — Ὅταν δὲν ἔχεις, κ. Στενοῦ μου, ὑπηρέτριαν καθὼς
πρέπει, ἔχεις δεμένα τὰ χέρια. [Συνομιλοῦσι].

ΝΙΚΟΣ, κρατῶν τὴν Πίπην μετὰ τῶν γονάτων του. — Ἐλα δῶ τρελλό-
παιδο. Γιατί εἶσαι ἄτακτος ; [Ὁ Πίπης μορφαίνει ἐμπαιζων αὐτόν] Ἄ ! ;
γιατί δὲν εἶσαι φρόνιμος ; . . . ὦ, τί ἄσχημο πρόσωπο ! . . .
Πῶ, πῶ, μία γλῶσσα ! Θὰ τὴν κόψῃ ὁ παππᾶς μὲ τὸ ψαλίδι . . .
Δὲ βγάζουν τὰ καλὰ παιδιὰ τῆ γλῶσσα καὶ σὺ ἴσαι καλὸ παιδί.
Μπράβο· τώρα σ' ἀγαπῶ. Σὺ μ' ἀγαπᾶς ; δὲν μ' ἀγαπᾶς ;

ΠΙΠΗΣ. — Ὁχι.

ΝΙΚΟΣ. — Γιατί ;

ΠΙΠΗΣ. — Ἐτσι θέλω.

ΝΙΚΟΣ. — Ἄμ ποιὸν ἀγαπᾶς, γιὰ 'πέ μου, ποιὸν ἀγαπᾶς πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅλους ;

ΠΙΠΗΣ. — Ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπά' ἡ Κατίνα.

ΝΙΚΟΣ, ἰδίᾳ. — Μπᾶ ! καὶ νεώτερα εἰδήσεις διὰ τοῦ τελευ-

ταίου ταχυδρομείου [Μεγαλοφώνως] Αἴ, ἔπειτ' ἀπ' αὐτόν, ποῖον ἀγαπᾶς ;

ΠΙΠΗΣ.—Ἐπειτα 'κεῖνον ποῦ ἀγαπά' ἡ Μαρίκα.

ΝΙΚΟΣ.—Εἶνε καλλίτερος τῆς Κατίνας ;

ΠΙΠΗΣ.—Ναί· μοῦ δίνει καὶ κουφέτα.

ΝΙΚΟΣ.—Τῆς Μαρίκας δὲν σοῦ δίδει ;

ΠΙΠΗΣ.—Ὅχι· αὐτὸς εἶνε καχός· μὲ φοβερίζει μὲ τὸ σπαθί.

ΝΙΚΟΣ.—Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός ;

ΠΙΠΗΣ.—Ναί.

ΝΙΚΟΣ.—Καλά, μπράβο. Ἐτσι νὰ ἦσαι εὐτακτος, νὰ ἦσαι καλὸ παιδί. Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, 'ξεύρεις κανένα, τραγουδάκι ;

ΠΙΠΗΣ.—Ἐέρω τὸ τραγοῦδι ποῦ λένε στὸ «Γενικὸ Γραμματέα» τοῦ Κωνσταντῆ.

«Μὲ τ' ἀφέρντη τὸ κεφάλι—καὶ τῆ γνώση τῆς κυρᾶς».

ΝΙΚΟΣ.—Ὁραῖο εἶνε. Τραγοῦδισε νὰ τ' ἀκούσωμε.

ΠΙΠΗΣ.—Δὸς μου μιὰ πεντάρα.

ΝΙΚΟΣ.—Νὰ μιὰ δεκάρα.

ΠΙΠΗΣ.—Τώρα τὸ λέω. [Ὁ Πίπης ἄγει καὶ χορεύει εἰς ἐπήκοον πάντων, γελώντας καὶ χειροκροτοῦντων].

ΕΛΕΝΗ.—Βλέπετε τί καλὸ παιδί εἶνε ὁ Πίπης μου ; Μπράβο, Πίπη [Ἀσπαζομένη αὐτό.] Ἐτσι, νὰ ἦσαι φρόνιμο παιδί. Ἐλα τώρα νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς. Χαιρέτα. Δὸς τὸ χέρι σου στὴ κυρία· ἔτσι στὸν κύριο. Πές «Καληνύχτα». Μπράβο, καληνύχτα. [Ὁ Πίπης χαιρετᾷ ὅλους καὶ ἐξέρχεται].

ΦΡΟΣΩ, πλησιάζουσα — Ἀγαπᾶτε τὰ μικρά, κ. Νίκο ;

ΝΙΚΟΣ, Πονηρῶς. — Τ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ, δεσποσύνη, τρελλαίνομαι διὰ τὰ μικρά. [Ὁμιλοῦσι]

ΜΑΡΙΚΑ, ἰδιαιτέρως τῆ Κατίνα. — Τῆ βλέπεις ἐκεῖ τὴν βρώμα ! τοῦ ἐρρίχθηκε ἀμέσως μὲ τὰ μοῦτρα.

ΚΑΤΙΝΑ, ἐπίσημ. — Ἄμ δὲ, τῆ βλέπω. Ἄφησέ την ὅμως κ' ἐγὼ τὴν διορθώνω.

ΜΑΡΙΚΑ.— Πᾶμε κοντὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουμε νὰ ὀμιλήσουν. [Πλησιάζουσι].

ΣΤΕΝΟΥ, τῆ Νερούλου. — Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε. Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐδέχθητε ἐνόμισα ὅτι ἔρχεται ἀπὸ ταξίδι.

ΕΛΕΝΗ. — Ἄ, τὸ ἔχομε 'μεῖς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας. Εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι συγγενεῖς· ὁ ἕνας θυσιάζεται διὰ τὸν ἄλλον.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εἶνε στενὴ συγγενής σας ἡ Φρόσω ;

ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε κόρη τῆς πρώτης μου εξαδέλφης.

ΣΤΕΝΟΥ. — Πολὺ ὠραία νέα.

ΕΛΕΝΗ. — "Αχ! καλλίτερα νὰ ἔλειπε αὐτὴ ἢ εὐμορφιά, κυρία Στενοῦ μου, διότι αὐτὴ τῆς ἔφαγε τὸ κεφάλι.

ΣΤΕΝΟΥ. — Διατί;

ΕΛΕΝΗ. — Διατί λέγει; "Αμ ἔμμορφο βλέπετε, τὸ κορίτσι, τὸ ἐπολιόρχησαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τρέξε λοιπὸν ἐπάνω, τρέξε κάτω ἕνας λιμοκοντόρος... Πῶς τὸν λέγουν Κατίνα;

[τῆ νεύει].

ΚΑΤΙΝΑ, καθημένη παρ' αὐτὴν. — Ποῖον;

ΕΛΕΝΗ. — Τὸν ἀπ' αὐτὸν τῆς Φρόσως ντέ!

ΚΑΤΙΝΑ. — "Α, τὸ Μιχαλάκη λέτε;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί, τὸ Μιχαλάκη... Τὸ ξελογιάζει λοιπὸν, ποῦ λέτε, κυρία μου, τὸ κορίτσι...

ΚΑΤΙΝΑ, ταχέως. — Σώπα, καλὲ μαμᾶ, ναί!... τὸ ξελογιάζει!... "Ενοια σας, κυρία, μὴν πιστεύετε, ἐγὼ τὰ ξεύρω ὅλα. "Εκανε ἐκείνη σὰν τρελλὴ μ' αὐτὸν... Τί; ἄς εἶνε κ' ἐξαδέλφη μου, θὰ τὸ εἰπῶ, τί μήπως εἶνε ψεύματα; Καὶ στείλε γράμματα μὲ τὴν ὑπηρέτρια καὶ τρέξ' ἐδῶ καὶ τρέξ' ἐκεῖ καὶ ἔς τὰ μαγαζιά καὶ ἔς τὴν ἔχθεσι ν' ἀνταμώνουν καὶ ἡ μητέρα τῆς ἔκανε τάχα πῶς δὲν ἔβλεπε καὶ ἀλληλογραφίες καὶ δῶρα καὶ ἐπάνω κάτω ἔς τὸ νέο καὶ ἔς τὸ παλαιὸ Φάληρο καὶ ἔς τὴν Κηφησιὰ καὶ κάθε βράδου εἶχαν ραντεβοῦ κ' ἐξημερώνοντο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα... Τί μοῦ κάνεις νόημα, νὰ μὴν τὰ εἰπῶ; Ναί! ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο κ' ἐμεῖς κρυφὸ καμᾶρι τάχα ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸν ἀνήξερο καὶ τὸ ὄνομά της νὰ δίνη καὶ νὰ πέρνη ἔς τοὺς δρόμους καὶ ἔς τῆς γειτονιές. Ναί! ἂν δὲν ἤθελαν νὰ γίνεταί λόγος δὲν τᾶκαναν αὐτὰ καὶ μάλιστα τόσο φανερά καὶ μὲ τόσην ἀπερισκεψία, "Εγὼ, εξαδέλφη μου εἶνε ἡ Φρόσω, τὴν ἀγαπῶ τὴν κοπέλα, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ κάνει νὰ τρελλαίνεται γιὰ ἕνα παληόπαιδο ἔς αὐτὸν τὸ βαθμό!... [Ἀπερχομένη]. Φροσάκι μου! εξαδελφούλα μου! [τὴν ἀσπάζεται, καθημένη παρ' αὐτῆ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — Παναγία μου, γλῶσσα! καταρράκτης!

ΕΛΕΝΗ, ταχέως. — Ὡς πρὸς αὐτό, κυρία μου, ἐγὼ δὲν ἀδικῶ τὴν κοπέλλα. Ὅλο τὸ ἄδικο τὸ ἔχουν οἱ γονεῖς. "Εξάδελφός μου εἶνε ὁ κύρ Φαγωτός, καλὸς ἄνθρωπος εἶνε, καλὴ γυναῖκα εἶνε ἡ εξαδέλφη μου, ἀλλὰ παιδιὰ δὲν εἴξευραν ν' ἀναθρέψουν. Νά, ἡ δικάις μου, τῆς βλέπετε; Καυχῶμαι ὅτι εἶνε τὰ σεμνότερα κορίτσια. Τὸ πιάνο τους καὶ τὸ βιβλίο τους ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδου, ἀλλὰ γιὰ ῥῶτα με πῶς στέκομαι ἀπὸ ἄπάνω τους, σὰν κέρθερος. "Εγὼν καὶ ἕναν πατέρα! θηρίο μονάχο. "Αμ πατήσα,

μιά φορά τὸ πόδι του, ἐτελείωσε· θέλησι ἐδῶ δὲν εἴημπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς. Ὁ πατέρας εἶνε ὁ κύριος καὶ ὁ ἐξουσιαστής. Ἔτσι ἀνατρέφονται τὰ παιδιὰ, ὄχι λέει . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Βέβαια τὸ πᾶν εἶνε ἡ καλὴ ἀνατροφή.

ΕΛΕΝΗ. — Ἐννοεῖται, τί λόγος ! Ἐγὼ ὅλη μου τὴν προσοχὴ εἰς αὐτὸ τὴν κατέβαλα, νὰ διδάξω τὰ παιδιὰ μου ἀνατροφή καὶ νοικοκυριό.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ καὶ εἶτα ΠΙΠΗΣ.

[Προσέρχεται ἡ Δημήτρα κομίζουσα ἐν δίσκῳ καφὲν καὶ σακχαρόπηκτον].

ΣΤΕΝΟΥ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κυρία Νερουλοῦ, δὲν ἔχω διόλου διάθεσιν.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι δά, πάρτε· μὰ πάρτε ἓνα γλυκό. Ὁ καφὲς εἶνε φρέσκος .

ΣΤΕΝΟΥ, ἀπωθοῦσα τὸν δίσκον. — Μὰ σᾶς εἶπα, εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ πάρω τίποτε, τίποτε· εὐχαριστῶ πολὺ.

ΕΛΕΝΗ, ἐν ἐξάψει. — Βλέπεις τώρα τί κάνεις μ' αὐτὰ ποῦ ἤρθες καὶ εἶπες, ξεμουαλισμένη ;

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Μὰ τι φταίω ἐγώ, κυρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Σιωπὴ νὰ μὴ σοῦ . . .

ΠΙΠΗΣ, εἰσελθὼν δρομαίως ἀνευ ἐπενδύτου καὶ μὲ τὸν ἓνα πόδα ἀνευ ὑποδήματος καὶ μὲ περικνημίδα συρομένην. — Θέλω γλυκό, μαμμᾶ, δός μου γλυκό. [Ἡ Δημήτρα ὀπισθοχωρεῖ καὶ ὁ Πίπης πίπτει μετὰ τοῦ δίσκου ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Στενοῦ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἐγειρομένη. — Ὄχι, ὦχι ! Μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον ! [Ἀπομάσσειται].

ΕΛΕΝΗ, ἐγειρομένη. — Πῶ, πῶ, διάβολε, κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες ! [Συλλαμβάνει τὸν Πίπην καὶ τὸν ἐξάγει τύπτουσα αὐτόν].

ΣΤΕΝΟΣ, σπεύδων. — Τί συνέβη, τί συνέβη ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως σπεύδων. — Τί κακὴ του μέρα ἔκαμε πάλι αὐτὸς ὁ διάβολος ;

Αἱ ΛΟΙΠΑΙ, συγχρόνως σπεύδουσαι ὑψηλοφώνως. — Πῶ, πῶ, ἄντροπή ! — Ἄ τὸ Σατανᾶ — Τὸ δαιμονισμένο, σκότωμα θέλει. [Περικυκλοῦσι τὴν κυρίαν Στενοῦ καὶ σπογγίζουσιν ἐν θορύβῳ τὸ φόρεμά της. Ἡ Δημήτρα συναθροίσασα τὰ ποτήρια ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΣΤΕΝΟΥ, ΦΡΟΣΩ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΣΤΕΝΟΣ,
ΝΕΡΟΥΛΟΣ καὶ ΝΙΚΟΣ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Δόσε μου ἓνα μαντῆλι.

ΦΡΟΣΩ. — Φέρ' ἓνα πανί.

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἄφησέ με καὶ σύ, καυμένη!

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῆσε ἀπ' ἐδῶ. Ἐλαφρά, ἐλαφρά, ἐβγήκε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Δὲν βάφει ὁ καφές, δὲν βάφει.

ΦΡΟΣΩ. — Δὲν εἶνε τίποτε κυρία Στενοῦ, ἐκαθαρίσθη.

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως ἐκ διαλειμάτων. — Ἄφῆστε, παρακαλῶ... Δὲν πειράζει... Δὲν εἶνε τίποτε... Μὴν ἐνοχλεῖσθε... Εὐχαριστῶ.

ΣΤΕΝΟΣ, συγχρόνως. — Δὲν εἶνε τίποτε, μικρὸν τὸ κακόν, μὴ ἀνησυχῆτε...

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, θηματίζων. — Ἄκουσ ἐκεῖ ἀπροσεξία!... Αὔριο νὰ τοῦ δείξω ἐγώ. Ἄν δὲν τὸ τιμωρήσω φρικτά!

ΣΤΕΝΟΣ, ἀκολουθῶν. — Μικρὸ παιδί, κ. Νερούλέ, καὶ ἀκουσίως ἐνεργῆσαν, μὴ τὸ συνερισθῆτε, παρακαλῶ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί λέει; νὰ μὴ τὸ συνερισθῶ; Αὔριο τοῦ λέω ἐγώ πὸς' ἀπίδια βάνι' ὁ σάκκος. Ἄκουσ ἐκεῖ!

ΝΙΚΟΣ. — Εὐτυχῶς, θεία μου, αἱ δεσποινίδες σᾶς ἐκαθάρισαν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῶν ἀνομιῶν ὑμῶν.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εἶσθε πολὺ καλαί! σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

ΟΛΛΙ, ὁμοῦ. — Μπᾶ! τίποτε, κ. Στενοῦ, τίποτε!

ΣΤΕΝΟΣ. — Δεσποινίδες, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε καὶ τὰ ἰδικά μου εὐχαριστήρια.

ΟΛΛΙ, ὁμοῦ. — Ἄ, κ. Στενέ, καθῆκόν μας ἦτο· τί λόγος!

ΦΡΟΣΩ. — Καθήσατε, κ. Στενοῦ, δὲν ἔχει τίποτε, θὰ στεγνώσῃ ἐντὸς ὀλίγου.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εὐχαριστῶ, κόρη μου, θὰ πηγαίνωμεν εἶνε περασμένη ἡ ὥρα.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκπληττόμενος. — Πῶς, πῶς;

ΣΤΕΝΟΣ. — Ναί, εἶνε ἀργά, θὰ πηγαίνωμεν.

ΚΑΤΙΝΑ. — Καλέ, τί λέτε, τόσον ἐνωρίς;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀκόμη δὲν εἶνε δέκα.

ΦΡΟΣΩ. — Νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί, τί;... Ἄ! δὲν θὰ μᾶς τὸ κάμετε αὐτό,

φίλε μου, δὲν θὰ γίνῃ. Τότε θὰ εἰπῶ ὅτι εἶσθε δυσαρρρησθημένοι, ἑκατάλαβες ;

ΟΛΑΙ. — Βέβαια, τί λόγος, ἐννοεῖται !

ΣΤΕΝΟΣ. — Δὲν εἶνε αὐτό, κύριε Νερουλέ, μᾶς παρεξηγεῖτε, ἀλλά . . .

ΝΙΚΟΣ, ἀμέσως. — Ἄλλὰ παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ὁ θεῖος ἐξυπνᾷ πολὺ πρῶτῃ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐλᾶτε τώρα καὶ σεῖς, κύριε Νίκο !

ΚΑΤΙΝΑ. — Δὲν εἶνε λόγος αὐτός !

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καλὲ μὲ τὰ σωστά σας τὸ λέτε ; Ἄμ δὲν μὲ σκοτώνετε κηλλίτερα παρὰ νὰ μοῦ κάμετε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ, εἰσερχομένη. — Τί πρᾶγμα, καλέ, τί πρᾶγμα ;

ΟΛΑΙ. — Νᾶ, ζητοῦν νὰ φύγουν.

ΕΛΕΝΗ. — Νᾶ φύγουν λέει ; Μπᾶ, σὲ καλὸ σας, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια ! Καθῆστε κάτω, ἀδελφέ ! Καθῆστε, κυρία Στενοῦ μου, ἡσυχᾶστε. Ἐγὼ εἶπα νὰ σᾶς ψήσουν ἄλλον καφέ. Πῶς, θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε ἔτσι ταραγμένοι ;

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄλλ' ἀπατάσθε, κυρία μου, δὲν εἶμαι καθόλου ταραγμένη. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο σπουδαῖον, ὥστε νὰ μὲ ταραξῆ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἄφρητ' το καπέλλο λοιπόν. Κάθηστε κάτω, ἀδελφέ. Ἐλα κ. Νίκο.

ΝΙΚΟΣ. — Ἄς μείνωμεν θεία μου, ὀλίγον ἀκόμη.

ΟΛΟΙ. — Μπράβο, κύριε Νίκο !

ΕΛΕΝΗ. — Μπᾶ μὰ εἶνε νὰ λέγεται αὐτό ; νὰ μᾶς ἀφήσετε ἀπὸ τώρα ; Καθῆστε, κυρία Στενοῦ μου [κάθηται]. Ἐλᾶτε, κορίτσια, πῆτε μὲ τῆ Φρόσω κανένα τραγουδάκι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὅχι, νὰ παίξετ' ἓνα παιγνίδι, γιὰ νὰ παίξωμε ὅλοι νὰ ἔξυπνήσωμε.

ΟΛΟΙ. — Ναί· ἓνα παιγνιδάκι νὰ κάμωμε, ἓνα παιγνιδάκι.

ΜΑΡΙΚΑ. — Τί παιγνίδι σᾶς ἀρέσει, κ. Στενοῦ ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τῆ μπερλίνα νὰ παίξωμε, τῆ μπερλίνα : Εἶνε ὠραῖο παιγνίδι ἡ μπερλίνα.

ΟΛΟΙ. — Ναί, τῆ μπερλίνα, τῆ μπερλίνα.

ΦΡΟΣΩ. — Σᾶς ἀρέσει ἡ μπερλίνα, κ. Νίκο ;

ΝΙΚΟΣ, *πονήρως*. — 'Αναλόγως τῆς μπερλίνας, δεσποσύνη.

ΚΑΤΙΝΑ. — Μὰ ποῖος θὰ γίνῃ μπερλίνα ;

ΝΙΚΟΣ, *ἰδίᾳ*. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι ἐγείναμεν.

ΦΡΟΣΩ, *συγχρόνως*. — 'Ὁ κ. Νίκος. Γίνεσθε, κύριε Νίκο ;

ΝΙΚΟΣ — Πρὸς χάριν σας, δεσποινίς, εὐχαρίστως.

ΕΛΕΝΗ. — Καθῆστε λοιπὸν ἐκεῖ. [*Ὁ Νίκος κάθηται παρὰ τὴν γωνίαν*].

ΜΑΡΙΚΑ. — 'Ελᾶτε νὰ σκεφθοῦμε. [*Απομακρύνεται μετὰ τῆς Φρόσως καὶ τῆς Κατίνας*].

ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ, κύριε Νερουλέ, σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐπα-
νέργεσθε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· μὲ λυπῆτε, σᾶς βεβαιῶ,
πολύ.

ΕΛΕΝΗ. — Μπᾶ ! μὰ εἶνε πρᾶγμα νὰ τὸ λησμονήσῃ κανεὶς,
κυρία Στενοῦ μου ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Νὰ σᾶς φέρωμε 'ς τὸ σπίτι μας γιὰ νὰ δια-
σκεδάσετε, ἐκατάλαβες ; . . .

ΕΛΕΝΗ. — . . . καὶ νὰ κατασυγχισθῆτε, νὰ καταπικραθῆτε
ἐξ αἰτίας μας ;

ΣΤΕΝΟΣ. — 'Αλλὰ σᾶς βεβαιῶ, κυρία Νερουλοῦ, ὅτι μᾶς
ἀδικεῖτε . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αἶ, τί θὰ κάμετε λοιπὸν, κυρίαίς ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Τώρα, μπαμπᾶ.

ΚΑΤΙΝΑ, *ἀποθοῦσα τὴν Φρόσω*. — Μὴ, μὴ τοῦ εἰπῆς τίποτε, καυ-
μένη θὰ τοῦ κακοφανῆ.

ΜΑΡΙΚΑ, *συγχρόνως κλείουσα τὸ στόμα τῆς*. — Μὴ μὴ, καυμένη, θὰ
δυσχερستهθῶ . . .

ΦΡΟΣΩ, *διαφεύγουσα*. — Μὴν ἐρωτᾶτε τί λέμε γιὰ σᾶς, κύριε
Νίκο. "Ὅλο κακὰ, ὅλο κακὰ.

ΝΙΚΟΣ — Δεσποινίς, εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ ἐξαδέλφαι εἶνε
ἀνάξιαι καὶ νὰ σκεφθῶσι τοιοῦτόν τι !

ΕΛΕΝΗ, *ἐγχειρόμενη*. — Τί, τί, τί . . . [*Ἐν κἀφῇ*] 'Ανάξιος εἶσαι
σύ κ' ἐκεῖνος ποῦ σ' ἔφερε 'δῶ μέσα. Μὴ νομίζεις ὅτι ἐδῶ εἶ-
σαι 'κεῖ ποῦ ξέρεις ;

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ. — Μὴ νομίζεις ὅτι εἴμεθα ὁμοιὰ σου ;

ΝΙΚΟΣ. — Κυρία . . .

ΣΤΕΝΟΣ, ΣΤΕΝΟΥ *συγχρόνως ἐγχειρόμενοι*. — Τί συνέβη ; τί τρέχει,
Νίκο ;

ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ. — Τί συνέβη ;

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν ἀκούσατε τί συνέβη ;

ΦΡΟΣΩ, *παρεμβαινούσα*. — Τίποτε, ἀπλῆ παρεξήγησις εἶνε κυρία.

ΕΛΕΝΗ, *ἀποθοῦσα αὐτὴν*. — Σιώπα σύ. Μωρὲ μπράβο, κύριε !
ποῦ τὴν ἔμαθες αὐτὴν τὴν ἀνατροφή ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, επισήμως. — Ἐκαμες πολὺ κακά, κύριε Στενέ, νὰ μᾶς φέρῃς ἐδῶ αὐτὸν τὸ κύριον, ἐκατάλαβες ;

ΣΤΕΝΟΣ — Μὰ τί σὰς ἔκαμε ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Μᾶς προσέβαλε κύριε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Δύο φορές ἀναιδέστατα.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄλλ' ἀπατάσθε . . .

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν προσβάλλουν ἔτσι, κύριε, τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Καὶ νὰ πᾶτε πρῶτα νὰ μάθετε τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι.

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ δὲν . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέω ἐγώ, ἐκατάλαβες ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀναίδεια ὁ ἀνάγωγος !

ΣΤΕΝΟΣ καὶ ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ διατί μᾶς ὑβρίζετε ἐπὶ τέλους ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐμεῖς δὲν συνειθίζομε νὰ ὑβρίζομε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Αὐτὸς μᾶς ὑβρίσει βαναυσότατα.

ΕΛΕΝΗ. — Τὲς εἶπε ἀνάξιος νὰ σκεφθοῦν, τὸν ἤκουσα μὲ τ' αὐτιά μου. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μᾶς εἰποῦν ἀνάξιους !

ΚΑΤΙΝΑ. — Νομίζουν ὅτι εἴμεθα οἰκογένεια τοῦ δρόμου σὰν ἐκεῖνες ποῦ συνάναστέφονται ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι ποῦ εἴμεθα, καὶ αὐτὸς καὶ σεῖς εἶσθε ἀνάξιοι καὶ νὰ μᾶς ἀτενίσετε.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ διαγωγή.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ τοὺς κίμωμε τὴν τιμὴ νὰ τοὺς προσκαλέσωμε ἔς τὸ σπίτι μας, νὰ τοὺς κάμωμε τόσες περιποιήσεις, τόσα κοπλιμέντα καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ μᾶς ὑβρίσουν καὶ νὰ μᾶς κάμουν σκουπίδι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐκατάλαβες ;

ΚΑΤΙΝΑ. — Μωρέ, χαρὰ ἔς τὴ διάκρισι, γὰρ ἔς τὴν εὐγένεια ! Θέλουν νὰ κάμουν καὶ τὸ μεγάλο καὶ νὰ γίνουν ἴσα ἴσα μ' ἐμᾶς.

ΕΛΕΝΗ. — Ἄλλα δὲν φταῖτε σεῖς, φταῖμε ἡμεῖς, ποῦ καταδεχόμεθα νὰ συνάναστρεφώμεθα καὶ νὰ ἐξομοιούμεθα μὲ τέτοια ὑποκείμενα.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, επισήμως. — Καὶ ἡ ἀφεντιά σου ἔπρεπε αὐτὴν τὴ λέξι νὰ τὴν εἰπῆς ἔξω, γιὰ νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς φέρονται μέσα εἰς τὰς οἰκογενείας, ἐκατάλαβες ;

ΣΤΕΝΟΣ, λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὴν κυρίαν Στενοῦ. — Θὰ σᾶς ἀπῆντων, ἐὰν δὲν σᾶς ἐθεώρουν καὶ τῆς περιφρονησεῶς μου ταπεινοτέρους.

ΣΤΕΝΟΥ. — Σωζόμεθα τέλος πάντων ! [ἔβέγγονται].

ΝΙΚΟΣ. — Ἐγὼ ὅμως, πρὶν φύγω, θὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν. Ἡ βεγγέρα εἶνε ἰατρικὴ στηθοσκοπήσις, μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῆς οἰκογενείας. Μὴ κάμνετε λοιπὸν βεγγέρες ἂν θέλετε νὰ κάμετε γαμβρούς. Ταπεινότητος. [Ἐξέρχεται. Γενικὴ κατάπληξις].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

ΕΛΕΝΗ, ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΦΡΟΣΩ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μωρ' αὐτὴ ἦταν ὕβρις!

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἦτανε περιφρόνησις!

ΕΛΕΝΗ. — Βλέπεις τώρα τί κάνεις, κύριε Νερουλέ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, βηματίζων. — Βρὲ ἄντε νὰ χαθῆτε μὲ τὴ γλῶσσά σας, ποῦ εἶσθε σεῖς γι' ἀνθρώπους! μὲ καταντροπιάζατε!

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἐσὺ τὰ κάνεις ὅλα διαβάλτρα.

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Νερουλέ!

ΦΡΟΣΩ. — Ἐγὼ; καὶ τί ἔκαμα ἐγὼ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ.

ΕΛΕΝΗ. — Τὸν κακό σου καὶ τὸν ψυχρό! Μὴ νομίζης πῶς μιλεῖς . . .

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ σοῦ δείξω τί ἔκαμες.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ ἰδῆς σὲ ποιὸν μιλῶ.

ΕΛΕΝΗ, λαμβάνουσα ἔδραν. — Γιὰ κάνε πῶς δοκιμάζεις.

ΦΡΟΣΩ, συγχρόνως. — Γιὰ φέρτε τὰ μοῦτρά σας.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὅρσε λοιπὸν νὰ δοκιμάσω . . .

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ ἰδῆς τὰ μοῦτρά μας . . .

ΠΙΠΗΣ, εἰσερχόμενος ἡμίγυμνος. — Ἄ, μαμᾶ, σκιάζουμαι! . . . Ἄ! σκιάζουμαι!

[Ὁ Νερουλὸς συμπλέκεται μετὰ τῆς Ἑλένης καὶ αἱ θυγατέρες τῶν μετὰ τῆς Φρόσως φωνάζουσαι, ὕβριζόμεναι καὶ ἀνατρέπουσαι τὰ ἔπιπλα, ἐνῶ βραδέως κατέρχεται ἡ αὐλαία].

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Νοεμβρίῳ 1893.

ΗΛ. ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ